

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀԻՆ ՏՈՒՆԵՐ

Նոր տուներն չեմ սիրեր բնաւ ես .

Անոնք ունին դէմք անըզգած :

Հիներն, այլի կիներ կարծես,

Կը մըսածեն, սրտում նըսած :

ձեղներն անոնց գանին մըռայլ

խորումներ են կարծես ծերի .

Ապակիներն կանաչափայլ

Նայուածք մ'ունին քախծոս, բարի :

Ասոնց դուռներն են մըսաբաց,

Զի ծըխնիներն ալ հինգած են .

Ու պատերն են ընթանեցած՝

Այնքան շատ մարդ ընդունելէն :

Բայլին կոպղին մէջ՝ կապեր ժանգ,

Զի սիրտերն ալ գաղտնիք չունին .

Թափեր՝ ոսկւոյ փայլ, զարդարանք .

Բայց պատկերներն կը նըմանին :

Անոյ՛ ձայներ հոն կան ի փուն .

Ու սրահակին չակ լայն մանհին՝

Շունչն հայրենի հոգիներուն

Կը շարժէ դեռ ծալները հին :

Ա՛խ, ծըխնելոյզն այն՝ մուրէն սեւ,

Ուսկից կը լսես որ կը շըրջան

Ծիծառնիկները կամ անձրեւ ,

Գարնան ըսկիզբը կամ ձմեռան :

Սանդուխն, որուն այնքան նըշդիւ

Գիտէ ոտն՝ այն լայնկեկ ու ցած

Որոշներուն համբանքն ու քիւ ,

Զի զանոնք ինքն է փոստուցած :

Տանիքն՝ հակած կողերուն վրայ .

Ու որդնակեր ըսեմարանն ,

Ասաղձն որուն խորհիլ կուտայ

Անտառներուն՝ որ ալ չը կան :

Սիրե՛մ սրահին մեծ գեղեցիկ,
 Ուր է օճախն ընթանիքին,
 Միակ գերանն այն շեղանիք,
 Որ կը կրէ շէնքն ամբողջ ինքնին:

Իր տեղն անշարժ, սակայն ժիր խիստ,
 Կը պահպանէ ան սակաւին
 Սերունդն այն զուարթ այլ անհանգիստ,
 Որ կ'վրսանի դեռ իր փայտին:

Իր բեռին սակ չի կոտրիր ան,
 Թէեւ կողերն իր արդէն բաց
 Կը զգան վերքեր աւելի լայն,
 Ու որդերէն են ծակծրկուած:

Ներքին զաղտուկ ոյժով մ' հրսկայ
 Ժողովելով իր մասերն վերջին՝
 Կաղնին լայնսիրս դեռ կը տկայ
 Որրաններու շարժուկոճին:

Բայց կը մեծնան տղաքն օրէ օր.
 Գերանը ծռած է քիչ մ' արդէն.
 Ու պիտի ծռի դեռ մինչեւ որ
 Ապերախներն զայն կրակ նետեն:

Ու զայն խապառ երբոր ջրնջեն,
 Իր յիշատակն այնքան բարի
 Պիտի քրոջի ծուխին մէջէն:
 Ան այն ասեմ պիտի կորսուի

Իր մնացորդին մէջ ամէն կերպ,
 Յըրուած ուրիշ բիւր անուանց հետ.
 Մեռա՛ծ, մեռա՛ծ, զի իրերն երբ
 Մեռնին, ա՛լ չեն բողբոս բնաւ հետ:

Ինչպէս ծիւրած նաժիւհներն ծեր
 Առանձնացման մէջ կը մարին,
 Իրերն՝ որոնց օրն է անցեր՝
 Կը վերջանան բոլորովին:

Անո՛ր համար, այրեացաւ
 Հին տուներու կտրներուն բոց
 Լուրք գոլին մէջ՝ երազողներ
 Կը տեսնեն միշտ այրիլն հոգւոց: